ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ
της 20ής Φεβρουαρίου 1997 *

1. Στην παρούσα υπόθεση το Juzgado de lo Social n° 16 de Barcelona έθεσε στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα που αφορά την ερμηνεία διατάξεων της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων [1] (στο εξής: οδηγία).

I — Το νομικό πλαίσιο

A — *Οι κοινοτικές διατάξεις*

2. Στο πρώτο τμήμα, τιτλοφορούμενο «Πεδίο εφαρμογής και ορισμοί», άρθρο 1 της οδηγίας, ορίζονται τα ακόλουθα:

«1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται επί μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων σε άλλο επιχειρηματία, οι οποίες προκύπτουν από συμβατική εκχώρηση ή συγχώνευση.

2. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται αν, και κατά το μέτρο που η επιχείρηση, η εγκατάσταση ή τα τμήματα εγκαταστάσεως προς μεταβίβαση βρίσκεται στο εδαφικό πεδίο εφαρμογής της συνθήκης.

3. (...).»

3. Σύμφωνα με το άρθρο 2 της οδηγίας:

«Κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας, νοείται ως:

α) εκχωρητής, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που, λόγω μιας μεταβιβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, χάνει την ιδιότητα του επιχειρηματία στην επιχείρηση, την εγκατάσταση ή το τμήμα εγκαταστάσεως·

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.
1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171.

β) εκδοχέας, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που, λόγω μεταβιβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 1, αποκτά την ιδιότητα του επιχειρηματία στην επιχείρηση, την εγκατάσταση ή το τμήμα εγκαταστάσεως·

(...).»

4. Στο δεύτερο τμήμα, σχετικό με τη «Διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων», και συγκεκριμένα στο άρθρο 3, ορίζεται ότι:

«1. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που δημιουργούνται για τον εκχωρητή από σύμβαση εργασίας ή από εργασιακή σχέση που υφίσταται κατά την ημερομηνία της μεταβιβάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 1, μεταβιβάζονται, εξ αιτίας της μεταβιβάσεως αυτής, στον εκδοχέα.

(...)

2. (...)

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 δεν εφαρμόζονται επί των δικαιωμάτων των εργαζομένων για παροχές λόγω γήρατος, ανικανότητος ή επιζώντων βάσει συμπληρωματικών συστημάτων επαγγελματικής ή διεπαγγελματικής προνοίας που ισχύουν εκτός των νομίμων συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως των κρατών μελών.

Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία των συμφερόντων των εργαζομένων, ως και των ατόμων που έχουν ήδη εγκαταλείψει την επιχείρηση του εκχωρητή κατά τη στιγμή της μεταβιβάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, όσον αφορά τα κεκτημένα δικαιώματά τους ή εκείνα που πρόκειται ν' αποκτηθούν για παροχές λόγω γήρατος, περιλαμβανομένων των παροχών προς επιζώντες βάσει των συμπληρωματικών συστημάτων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο.»

5. Το άρθρο 4, παράγραφος 1, έχει ως εξής:

«1. Η μεταβίβαση μιας επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή τμήματος εγκαταστάσεως δεν συνιστά αυτή καθ' εαυτή λόγο απολύσεως για τον εκχωρητή ή τον εκδοχέα. Αυτή η διάταξη δεν εμποδίζει απολύσεις που είναι δυνατόν να επέλθουν για λόγους οικονομικούς, τεχνικούς ή οργανώσεως που προϋποθέτουν μεταβολές στο επίπεδο της απασχολήσεως.

(...).»

6. Το άρθρο 7 της οδηγίας ορίζει ότι:

«Η παρούσα οδηγία δεν θίγει την ευχέρεια των κρατών μελών να εφαρμόζουν ή να εισάγουν νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις περισσότερο ευνοϊκές για τους εργαζομένους.»

7. Σύμφωνα με το άρθρο 8 της οδηγίας:

«1. Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την παρούσα οδηγία εντός προθεσμίας δύο ετών από την κοινοποίησή της και πληροφορούν περί αυτού αμέσως την Επιτροπή.

2. (...).»

8. Από τις ανωτέρω διατάξεις, σε συνδυασμό ερμηνευόμενες, συνάγεται ότι σε περίπτωση μεταβιβάσεως μιας επιχειρήσεως από έναν επιχειρηματία σε άλλο, για τους αυτόθι αναφερομένους λόγους, οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση αυτή διατηρούν τα δικαιώματά τους, τα οποία απορρέουν από την εργασιακή σχέση που τους συνδέει με τη μεταβιβασθείσα επιχείρηση [2], υπό την προϋπόθεση όμως ότι η μεταβίβαση της επιχειρήσεως πραγματοποιήθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο η οδηγία έχει αναπτύξει πλήρη αποτελέσματα και ισχύ στην εσωτερική έννομη τάξη του κράτους μέλους. Εξάλλου, τα κράτη μέλη έχουν την ευχέρεια να παράσχουν στους εργαζομένους μείζονα προστασία, από εκείνη που προβλέπει η οδηγία.

9. Επίσης, παγίως δέχεται το Δικαστήριο ότι δεν είναι δυνατή η επίκληση των διατάξεων οδηγίας από τους ενδιαφερομένους, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, εφόσον τα κρίσιμα περιστατικά πραγματοποιήθηκαν, κατά το μέρος που τους αφορούν, πριν από την εκπνοή της προθεσμίας εφαρμογής της οδηγίας [3].

2 — Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, «η οδηγία 77/187 αποβλέπει στη διασφάλιση της διατηρήσεως των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση αλλαγής του επικεφαλής της επιχειρήσεως, επιτρέποντάς τους να παραμείνουν στην υπηρεσία του νέου εργοδότη υπό τις αυτές προϋποθέσεις που είχαν συμφωνηθεί με τον εκχωρητή. Επομένως, η οδηγία εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις αλλαγής, στο πλαίσιο συμβατικών σχέσεων, του υπευθύνου για την εκμετάλλευση της επιχείρησης φυσικού ή νομικού προσώπου που έχει αναλάβει τις συμβατικές υποχρεώσεις του εργοδότου έναντι των απασχολουμένων στην επιχείρηση» βλ. την απόφαση της 15ης Ιουνίου 1988, υπόθεση 101/87, Bork International κ.λπ. (Συλλογή 1988, σ. 3057, σκέψη 13). Βλ., επίσης, και τις αποφάσεις της 5ης Μαΐου 1988, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 144/87 και 145/87, Berg και Busschers (Συλλογή 1988, σ. 2559, σκέψη 12), και της 14ης Νοεμβρίου 1996, υπόθεση C-305/94, Rotsart de Hertaing (Συλλογή 1996, σ. I-5927, σκέψεις 16 έως 21).

3 — Βλ., ενδεικτικώς, τις αποφάσεις της 3ης Δεκεμβρίου 1992, *Suffritti κ.λπ.* συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-140/91, C-141/91, C-278/91 και C-279/91, (Συλλογή 1992, σ. I-6337, σκέψεις 11 έως 13) και της 3ης Μαρτίου 1994, υπόθεση C-316/93, Vanceiveld, (Συλλογή 1994, σ. I-763, σκέψη 16).

Β — *Οι εθνικές διατάξεις*

10. Το βασιλικό διάταγμα (Real Decreto) 505/1985, της 6ης Μαρτίου 1985, αφορά την οργάνωση και τη λειτουργία του Fondo de Garantía Salarial (Ταμείου Εγγυήσεως Μισθών) [4]. Το Fondo de Garantía Salarial είναι δημόσιος οργανισμός με διοικητικό χαρακτήρα, εξαρτώμενος από το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφαλίσεως και αποτελεί έναν από τους οργανισμούς εγγυήσεως που προβλέπει η οδηγία 80/987, για την πληρωμή των ανεξοφλήτων απαιτήσεων των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη [5].

11. Στο άρθρο 2 του βασιλικού διατάγματος 505/1985, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι τούτο καταβάλλει στους εργαζομένους τις αποζημιώσεις, λόγω απολύσεως ή λήξεως της εργασιακής σχέσεως, που τους αναγνωρίσθηκαν με δικαστική ή διοικητική απόφαση, σύμφωνα με τα άρθρα 50 και 51 του Εργατικού Κώδικα (Estatuto de los Trabajadores) [6].

12. Κατά το άρθρο 19, παράγραφος 1, του ιδίου βασιλικού διατάγματος, το Fondo de Garantía Salarial πληρώνει τις αποζημιώσεις που αναγνωρίσθηκαν για τη λήξη των σχέσεων εργασίας για οικονομικούς, τεχνολογικούς ή για ανωτέρας βίας λόγους, των οποίων το ποσόν υπολογίζεται επί τη βάσει μισθού 20 ημερών κατά έτος υπηρεσίας. Περίοδοι μικρότερες του έτους υπολογίζονται αναλόγως κατά μήνες. Το συνολικό ποσό δεν είναι δυνατόν να υπερβεί το ποσό που αναγνωρίζεται για μισθό ενός έτους. Για τον υπολογισμό των παροχών αυτών, τα έτη υπηρεσίας είναι αυτά που προκύπτουν από το πιστοποιητικό που εκδίδει η Tesorería General de la Seguridad Social σχετικώς με την παρουσία του απολυθέντος εργαζομένου στην οφειλέτιδα επιχείρηση, εκτός αν αποδείξει εργασιακή σχέση μακρότερης χρονικής διάρκειας.

13. Τέλος, το ίδιο άρθρο 19 του προαναφερθέντος βασιλικού διατάγματος, στην παράγραφο 3 προβλέπει ότι, σε επιχειρήσεις που απασχολούν λιγότερους των 25 εργαζομένων, το Fondo de Garantía Salarial καταβάλλει ποσό ίσο με το 40 % της αποζημιώσεως που οφείλεται λόγω της λήξεως της συμβάσεως εργασίας για οικονομικούς, τεχνολογικούς ή για ανωτέρας βίας λόγους, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1, δίχως να απαιτείται να αποδειχθεί η κατάσταση αφερεγγυότητας, παύσεως των πληρωμών, πτωχεύσεως ή συλλογικής εκκαθαρίσεως των χρεών του επιχειρηματία.

ΙΙ — Τα πραγματικά περιστατικά

14. Οι διάδικοι στην κύρια δίκη Pedro Burdalo Trevejo, José Soriano Marco, Miguel Casa Alonso και Vicente Perez de la Cruz εργάζονταν στην εταιρία περιορισμένης ευθύνης Hiades, το μόνιμο προσωπικό της οποίας δεν υπερέβαινε τους 25 εργαζομένους.

4 — *Boletín Oficial del Estado* (στο εξής: *BOE*) της 17ης Απριλίου 1985, αριθ. 92, όπως έχει μετά τις διορθώσεις της 27ης Μαΐου (*BOE* αριθ. 126) και της 19ης Ιουνίου 1985 (*BOE* αριθ. 146).

5 — Οδηγία 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητος του εργοδότη (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/004, σ. 35).

6 — Πρόκειται για το βασιλικό νομοθετικό διάταγμα (Real Decreto Legislativo) της 24ης Μαρτίου 1995, υπ' αριθ. 1/1995, *BOE* της 29ης Μαρτίου 1995, αριθ. 75.

15. Οι εργασιακές σχέσεις των ανωτέρω εργαζομένων άρχισαν τη 14η Ιουλίου 1969, τη 14η Νοεμβρίου 1966, τη 13η Αυγούστου 1950 και την 3η Ιουνίου 1957, αντιστοίχως, στην κλωστοϋφαντουργική επιχείρηση που είχε ιδρύσει ο Enrique Capellà, η οποία άλλαξε έκτοτε ιδιοκτήτη αρκετές φορές. Συγκεκριμένα, τούτο συνέβη τη 19η Μαΐου 1978, οπότε συστήθηκε ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «Hijos de Enrique Capellà», την 29η Ιουνίου 1981, με την επωνυμία «Ennoblecimiento Textil» και την 7η Ιανουαρίου 1986, με την επωνυμία «Hiades», δίχως όμως οι μεταβιβάσεις αυτές να θίξουν τις εργασιακές σχέσεις των ανωτέρω εργαζομένων, που συνεχίζονταν υπό τον νέο ιδιοκτήτη.

16. Τη 10η Μαΐου 1993, με απόφαση του Υπουργείου Εργασίας της τοπικής κυβερνήσεως της Καταλωνίας κηρύχθηκε η λύση των εργασιακών σχέσεων μεταξύ των προαναφερθέντων εργαζομένων και της επιχειρήσεως Hiades.

17. Με την καταβολή στους απολυθέντες της αποζημιώσεως, που προβλέπει η ισπανική νομοθεσία, επιβαρύνθηκε το Fondo de Garantía Salarial.

18. Στις 24 Ιανουαρίου 1994 η Unidad Administrativa del Fondo de Garantía Salarial (Διοικητική Μονάδα του Ταμείου Εγγυήσεως Μισθών) της Βαρκελώνης εξέδωσε απόφαση με την οποία συμμορφώθηκε εν μέρει με την απόφαση που είχε εκδώσει το Υπουργείο.

19. Για τον υπολογισμό των αποζημιώσεων, το Fondo de Garantía Salarial αρνήθηκε να λάβει υπόψη του περιόδους εργασίας προγενέστερες της 19ης Μαΐου 1978, ημερομηνία της πρώτης μεταβιβάσεως της επιχειρήσεως, με την αιτιολογία ότι ο χρόνος αυτός δεν αναγράφεται στο πιστοποιητικό που χορηγεί ο φορέας κοινωνικής ασφαλίσεως (η Tesorería de la Seguridad Social) και ότι δεν πρέπει να επιβαρυνθεί με τις υποκαταστάσεις των επιχειρήσεων που πραγματοποιήθηκαν πριν από τη 19η Μαΐου 1978. Επικαλέσθηκε δε προς τούτο τη νομολογία του Tribunal Superior de Justicia de Catalunya και του Tribunal Supremo.

20. Το Δικαστήριο απηύθυνε ερώτημα στην Ισπανική Κυβέρνηση, προκειμένου να διευκρινισθεί η σχετική με το τιθέμενο ζήτημα νομολογία του Tribunal Supremo, στην οποία αναφέρεται ο εθνικός δικαστής. Από τη γραπτή απάντηση της Ισπανικής Κυβερνήσεως, καθώς και από τις συνημμένες σ' αυτήν αποφάσεις του Tribunal Supremo της 31ης Οκτωβρίου 1983 και της 17ης Δεκεμβρίου 1985, συνάγεται, πλην άλλων, ότι σύμφωνα με τη νομολογία του δικαστηρίου αυτού γίνεται διάκριση μεταξύ της έννοιας του *χρόνου υπηρεσίας*, δηλαδή εκείνου που έχει πράγματι διανυθεί σε συγκεκριμένη επιχείρηση και της έννοιας της *αρχαιότητας*, η οποία αφορά τον συνολικό χρόνο ασκήσεως ορισμένου επαγγέλματος. Η διάκριση αυτή έχει σημασία, στο μέτρο που ο χρόνος υπηρεσίας είναι εκείνος ο οποίος λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό των αποζημιώσεων λόγω απολύσεως, ενώ η αρχαιότητα λαμβάνεται υπόψη για τον προσδιορισμό της περιόδου, βάσει της οποίας υπολογίζεται το ύψος των αμοιβών, των πριμ κ.λπ.

21. Οι ανωτέρω εργαζόμενοι άσκησαν προσφυγή, κατά της ρηθείσης αποφάσεως του Fondo de Garantía Salarial. Η επίλυση της διαφοράς αυτής ανατέθηκε στο Juzgado de lo Social n° 16 de Barcelona.

III — Το προδικαστικό ερώτημα

22. Ο εθνικός δικαστής, θεωρώντας ότι τίθεται ζήτημα ερμηνείας ορισμένων διατάξεων της οδηγίας, αποφάσισε να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Μπορεί ένα κράτος μέλος, χωρίς να παραβαίνει τα προβλεπόμενα από την οδηγία 77/187/ΕΟΚ, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, και συγκεκριμένα τα άρθρα 1, παράγραφος 1, 3, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, να μειώνει, νομοθετικά ή νομολογιακά, τις αποζημιώσεις που οφείλει να χορηγεί ο οργανισμός εγγυήσεως μισθών, προβλέποντας ότι δεν θα συνυπολογίζεται ολόκληρη η προϋπηρεσία των εργαζομένων και ότι δεν θα λαμβάνονται υπόψη ορισμένες από τις περιόδους προϋπηρεσίας, κατά τις οποίες εντούτοις οι εργαζόμενοι παρείχαν υπηρεσίες αδιαλείπτως σε επιχείρηση που μεταβιβάστηκε;»

IV — Απάντηση στό προδικαστικό ερώτημα

23. Από τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά εκτίθενται στη διάταξη περί παραπομπής, συνάγεται ότι αυτό που ενδιαφέρει, ουσιαστικά, τον εθνικό δικαστή, για την επίλυση της ενώπιόν του αχθείσης διαφοράς, είναι αν, από την μεταβίβαση της επιχειρήσεως που πραγματοποιήθηκε το 1978, απορρέουν δικαιώματα υπέρ των εργαζομένων, τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, δηλαδή, με άλλα λόγια, αν η οδηγία εφαρμόζεται επί της μεταβιβάσεως αυτής.

24. Όπως υποστηρίζει η Ισπανική Κυβέρνηση, και δεν αμφισβητείται, το Βασίλειο της Ισπανίας προσχώρησε στις Κοινότητες την 1η Ιανουαρίου 1986 [7] και έκτοτε δεσμευόταν, κατ' αρχήν, από τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων και η επίμαχη οδηγία. Επιπλέον, τονίζει ότι η ημερομηνία κατά την οποία έλαβε χώρα η επίμαχη μεταβίβαση (19 Μαΐου 1978), είναι προγενέστερη όχι μόνον της εντάξεως της Ισπανίας στις Κοινότητες, αλλά και της διετούς προθεσμίας που είχε προβλεφθεί για τη συμμόρφωση των τότε κρατών μελών προς την οδηγία. Επομένως, κατά την άποψη της Ισπανικής Κυβερνήσεως, δεν είναι δυνατόν να γίνει επίκληση των διατάξεων της οδηγίας για μεταβίβαση επιχειρήσεως που πραγματοποιήθηκε πριν από τις ημερομηνίες αυτές [8].

25. Η θέση αυτή είναι ορθή. Εφόσον το Βασίλειο της Ισπανίας προσχώρησε στις Κοινότητες την 1η Ιανουαρίου 1986 και έκτοτε δεσμευόταν, κατ' αρχήν, από τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων και οι κανόνες της επίμαχης οδηγίας, από αυτήν την ημερομηνία οι κοινοτικοί κανόνες ενσωματώθηκαν στην

7 — Η Συνθήκη και η Πράξη Προσχωρήσεως στην ΕΟΚ και την ΕΚΑΕ υπογράφηκαν την 12η Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 302 της 15ης Νοεμβρίου 1985)· η προσχώρηση της Ισπανίας στις Κοινότητες άρχισε να ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 1986.

8 — 1η Ιανουαρίου 1986 και 14η Φεβρουαρίου 1979, αντιστοίχως.

ισπανική έννομη τάξη και άρχισαν να παράγουν έννομα αποτελέσματα για το Βασίλειο της Ισπανίας και για τους ιδιώτες. Συνεπώς, οι εργαζόμενοι μπορούν να ζητήσουν την προστασία που τους παρέχει η οδηγία μόνον σε περιπτώσεις μεταβιβάσεων επιχειρήσεων που έλαβαν χώρα μετά την έναρξη της ισχύος της οδηγίας αυτής στο ρηθέν κράτος μέλος.

26. Επομένως, εφόσον η περίοδος στην οποία εντοπίζεται το προδικαστικό ερώτημα ανάγεται σε χρόνο κατά τον οποίο το Βασίλειο της Ισπανίας δεν δεσμευόταν από τις διατάξεις της οδηγίας, το ζήτημα της προστασίας των δικαιωμάτων των εργαζομένων, ενόψει της επίμαχης μεταβιβάσεως (του έτους 1978), διέπεται από τις διατάξεις του εθνικού δικαίου. Για τον λόγο αυτόν, άλλωστε, είναι αλυσιτελής η εξέταση του ζητήματος που θέτει η Επιτροπή, κατά πόσον η εθνική νομοθεσία, που διέπει το Fondo de Garantía Salarial, έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την κατάργηση ή τον περιορισμό των ανωτέρω δικαιωμάτων των εργαζομένων, διότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα εδίδετο απάντηση σε γενικό ζήτημα, η οποία δεν θα ήταν χρήσιμη για την επίλυση της εκκρεμούσης ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου διαφοράς [9].

V — Πρόταση

27. Ενόψει της αναλύσεως που προηγήθηκε προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει στο προδικαστικό ερώτημα την ακόλουθη απάντηση:

«Ένας εργαζόμενος δεν μπορεί να επικαλεσθεί την προστασία που προβλέπουν οι διατάξεις της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, εφόσον η μεταβίβαση της επιχειρήσεως πραγματοποιήθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο η οδηγία δεν είχε αρχίσει να αναπτύσσει πλήρη αποτελέσματα στην εσωτερική έννομη τάξη του κράτους μέλους.»

9 — Το Δικαστήριο έχει τονίσει επανειλημμένως ότι η αποστολή που του έχει ανατεθεί συνίσταται στη συμβολή του στην απονομή της δικαιοσύνης εντός των κρατών μελών και όχι στη διατύπωση συμβουλευτικών γνωμοδοτήσεων επί γενικών και υποθετικών ζητημάτων, άσχετων με την επίλυση της εκκρεμούσας διαφοράς· βλ., ενδεικτικώς, τις αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1981, υπόθεση 244/80, Foglia (Συλλογή 1981, σ. 3045, σκέψη 18), της 3ης Φεβρουαρίου 1983, υπόθεση 149/82, Robards (Συλλογή 1983, σ. 171, σκέψη 19) και της 15ης Ιουνίου 1995, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-422/93, C-423/93 και C-424/93, Zabala (Συλλογή 1995, σ. I-1567, σκέψη 29).